

אחרי 20 שנה- או הנרי- הסיפור

שוטר המקוף פסע במעלה השדרה בהילוך רב-רושם. עשיית הרושם באה לו מתוך הרגל ולא לשם התפארות, כיוון שהצופים מעטים היו. השעה הייתה כמעט עשר בלילה, אך רוח קרירה, שבישרה על גשם, כמעט רוקנה את הרחובות מאדם. תוך כדי הליכה בודק היה דלתות, מנופף באלתו בתנועות מורכבות ומהירות להפליא. ומפנה מבטו לרחוב השקט. בדמותו התקיפה ובהילוכו הגאותני כלשהו נראה השוטר כשומר שלום. אנשי הסביבה הקדימו והלכו לבתיהם. פה ושם ניתן היה לראות את אורותיה של חנות-סיגרים או של מסעדה הפתוחה כל הלילה; אך רוב הדלתות שייכות היו לבתי-עסק, אשר נסגרו זה מכבר.

בהגיעו לאחד מגושי בתים, האט השוטר לפתע את צעדו. בפתחה של חנות חשוכה לכלי-מתכת ניצב גבר, כשסיגר כבוי בפיו. כשהתקרב אליו השוטר, נשא האיש את קולו:

"הכול בסדר, שוטר", אמר בביטחון. "אני פשוט ממתין לחבר. זו פגישה שנקבעה לפני עשרים שנה. נשמע קצת מגוחך, לא? ובכן, אסביר לך, אם רוצה אתה להיות בטוח שהכול כשורה. לפני זמן הייתה כאן מסעדה במקומה של החנות זו - 'מסעדת ג'ו בריידי הגדול' היה שמה".

"עד לפני חמש שנים" אמר השוטר. "אז היא נהרסה".

האיש שבפתח הצית גפרור והדליק את הסיגר. האור גילה פנים חיוורים, לסת מרובעת, עיניים חדות וצלקת זעירה לבנה ליד הגבה הימנית. בסוודר שלו היה נעוץ יהלום גדול, בזווית מוזרה. "הלילה, לפני עשרים שנה", אמר האיש, "סעדתי כאן, אצל ג'ו בריידי הגדול, בחברת ג'ימי וולס, הטוב בידידי והבחור המעולה ביותר בעולם.

שנינו גדלנו יחד כאן, בניו-יורק, ממש כשני אחים. אני הייתי בן שמונה-עשרה וג'ימי בן עשרים. למחרת בבוקר עמדתי לצאת מערבה, לצבור ממון. לא יכולתי לגרור את ג'ימי מניו-יורק; הוא חשב שזה המקום היחיד עלי אדמות. ובכן, אותו לילה הסכמנו להיפגש כאן שוב, בדיוק מקץ עשרים שנה מאותו תאריך ומאותה שעה, מבלי להתחשב בנסיבות, או במרחק ממנו נהיה מוכרחים להגיע. חשבנו, כי תוך עשרים שנה יגשים

אחד מאתנו את חלומו ויצבור את הונו. "סיפור מעניין", אמר השוטר. "נראה כי עבר זמן די ארוך בין פגישה לפגישה. האם לא קיבלת כל ידיעה מרעך מאז שעזבת?"

"כן, במשך זמן-מה עמדנו בקשר מכתבים", אמר איש-שיחו. "אך לאחר שנה או שנתיים איבדנו איש את עקבות רעהו. אתה הרי יודע. המערב הוא מרחב עצום, ואני נדדתי במרחביו. אבל בטוחני כי ג'ימי יבוא לפגשני כאן, אם עודנו בחיים, כי הוא היה, מאז ומתמיד, הבחור הכן והנאמן ביותר בעולם. הוא לא ישכח לעולם. עברתי מרחק של אלף מילין*, כדי לעמוד הערב בדלת זו. והטרחה תהיה כדאית, אם רעי הנושן יופיע". האיש הממתין הוציא שעון נאה, אשר מכסהו היה משובץ יהלומים קטנים.

"שלוש דקות לעשר", הכריז. "השעה הייתה עשר בדיוק, כאשר נפרדנו כאן בפתח המסעדה".

"עסקיך עלו יפה במערב, לא כן?" שאל השוטר.

"ועוד איך! אני מקווה שגורלו של ג'ימי שפר לפחות כדי מחצית מזה. הוא לא הצטיין בחריפות יתרה, אם כי היה בחור טוב מאין כמוהו. היה עלי להתחרות במוחות החריפים ביותר, כדי להשיג את מבוקשי. בניו-יורק מתחפר האדם כעכבר בפינתו. המערב הוא המוציא אותו לאוויר העולם". השוטר נופף באלתו, ופסע פסיעה או שתיים. "אמשיך בדרכי. מקווה אני שידידך יגיע במועד שנקבע. האם תחכה זמן רב?"

"כמובן", אמר השני. "אתן לו חצי שעה לפחות. אם ג'ימי חי עדיין, יהיה כאן עד אז. היה שלום, שוטר".

"לילה טוב, אדוני". אמר השוטר כשהוא ממשיך בהקפתו, ובודק תוך כדי הילוכו את מנעולי הדלתות.

הרוח התגברה והפכה למשב קבוע ויציב. עוברי-האורח המעטים שברובע זה מיהרו לדרכם, כשצווארוני מעיליהם מורמים וידיהם תחובות בכיסים. בפתח החנות לממכר כלי מתכת עמד האיש, אשר עבר מרחק רב כדי לקיים פגישה מפוקפקת עד כדי גיחוך, עם ידיד נעורים. הוא עישן את הסיגר והמתין.

הוא המתין כעשרים דקות. לפתע נחפז מעבר לרחוב אדם גבוה, במעיל ארוך שצווארוננו מורם עד לאוזניו. הוא פסע הישר אל האיש הממתין.

"אתה הוא זה, בוב?" שאל בהיסוס.

"אתה הוא זה, ג'ימי וולס?" קרא האיש שבפתח.

"חי ראשי!" קרא הבא, בתפסו את ידי חברו בידיו שלו, "זה בוב, ברור כשמש בצהריים. הייתי בטוח שאמצא אותך כאן, אם עודך בין החיים. כפתור ופרח, כפתור ופרח, עשרים שנה הן זמן ארוך. המסעדה הישנה נהרסה בוב; הלוואי והייתה קיימת עדיין, כדי שנוכל לסעוד בה פעם נוספת. כיצד נהג בך המערב, בוב?"

"ביד רחבה: נתן לי כל מה שביקשתי. השתנית להפליא, ג'ימי. מעולם לא תיארתי לעצמי שאתה עשוי לגבוה בשניים או שלושה אינצ'ים".

"הו, גבהתי מעט אחרי הגיעי לגיל עשרים".

"המזל משחק לך בניו-יורק, ג'ימי?"

"פחות או יותר. יש לי מישרה באחת הלשכות העירוניות. בוא, בוב. נלך למקום המוכר לי היטב, ונגלגל שיחה ארוכה על הימים ההם".

שני הגברים פסעו במעלה הרחוב, שלובי-זרוע. איש-המערב, שהערכתו העצמית גדלה לאין-שיעור עקב הצלחתו, החל מתאר את תולדות עלייתו לגדולה. השני, מכורבל במעילו, האזין בהתעניינות גלויה.

בקרן הרחוב נמצא מזנון-כיבוד, זוהר באורות חשמל. כשנכנסו לתחום המואר, פנו שניהם יחדיו להתבונן איש בפני רעהו. איש-המערב נעצר בפתאומיות ושחרר את זרועו.

"אינך ג'ימי וולס", הפטיר. "עשרים שנה הן זמן ארוך, אך לא עד כדי לשנות חוטם רומאי לאף פחוס".

"לעתים יש בהן כדי לשנות אדם טוב לרע", אמר האדם הגבוה. "אתה נתון במעצר מזה עשר דקות, בוב 'החמקמק'. שיקאגו חושבת, כי יתכן שהסתננת אלינו, והודיעה לנו כי ברצונה לחטוף שיחה איתך. אתה מוכן לבוא בשקט, לא כן? זה מעשה הגיוני. אבל, לפני שנלך לתחנה, הנה פתק שביקשוני למסור לך. אתה יכול לקרוא אותו כאן, ליד החלון. זה מהשוטר וולס".

איש המערב פרש את פיסת הנייר הקטנה, שנמסרה לידו. היד יציבה הייתה כשהחל לקרוא, אך רעדה מעט כאשר סיים. הפתק היה קצר למדי.

" בוב, הגעתי בזמן למקום המיועד. כשהדלקת את הגפרור להצית את הסיגר, ראיתי שפניך הם פני האיש המבוקש בשיקאגו. משום-מה, לא יכולתי לעשות זאת במו - ידי לכן הלכתי ושלחתי שוטר חרש לבצע את המלאכה.

ג'ימי "